

EL

MAGAZÍN

Divendres, 15 d'octubre de 2021

MÚSICA ■

'Puff, el drac màgic' celebra 50 anys en català i Falsterbo plega veles

ECONOMIA ■

Les 10 'start-ups' catalanes que revolucionaran la indústria alimentària

TECNOLOGIA ■

La VanMoof V, una bicicleta elèctrica d'alta velocitat; arriba a 50 quilòmetres per hora

“El model comunicatiu viu un procés de canvi constant”

Entrevista al periodista Jofre Llobart

JOFRE LLOMBART

“Tot moment d'intimitat amb els teus fills és un moment màgic”

“Tu potser no estàs cansada, però el teu cos sí. Si les parts del teu cos poguessin parlar, segur que et demanarien descansar.” És un fragment de ‘Hi havia una vegada un cos. Un conte per descansar’ (Columna, 2021) del periodista Jofre Llobart (Sant Cugat, 1975). Una història que es va inventar durant el confinament perquè els seus fills, la Martina i en Jan, es relaxessin i s’adormessin. La història s’ha convertit en el seu tercer llibre i té una versió d’audiollibre. Llobart és des de fa tres mesos secretari de Difusió de la Generalitat.

**Text: Natàlia Peix
Fotografia: Albert Llimós**

Hi havia una vegada un cos és una història que va néixer durant la pandèmia i que s’ha convertit en un llibre per la viralitat dels grups de Whatsapp.

Va néixer enmig de la pandèmia, però podria haver-ho fet en qualsevol moment. Sí que és veritat que en ple confinament l’exercici físic de tothom va baixar i aleshores un dia la meva filla no s’adormia perquè no estava cansada perquè no havia fet la mateixa activitat que un dia normal i li vaig dir això, que potser ella no estava cansada, però les parts del seu cos, sí. Per tant, va néixer cronològicament a la pandèmia, però podia haver nascut en qualsevol altra situació en què un nen o nena no se sentin cansats.

Els continua explicant el conte a la Martina i en Jan?

No, perquè amb la broma ja ha passat un any i mig i ara ja saben el truc. Però sí que de tant en tant els poso el Whatsapp que es va fer viral. La Martina és qui va conceptualitzar el que li vaig explicar aquell dia com un conte. Ella va ser qui em va dir “torna’m a explicar el conte”. “Quin conte?”, li vaig respondre. “El de les parts del cos.” Aleshores jo, que ni li havia posat l’etiqueta de conte, vaig pensar a enregistrar-lo en un àudio per enviar-lo per Whatsapp a altres pares per si mai s’hi trobaven. D’aquesta viralitat va arribar a oïdes de l’editorial i l’editorial va ser qui va decidir que, més que conte oral, havia de ser un conte escrit.

A part d’un sistema per fer-los adormir, el conte

també acaba servint perquè els infants prenguin consciència del seu propi cos. S’ho va marcar com a objectiu?

És cert que serveix per això, però no m’ho vaig marcar com a objectiu. Sí que després, quan ho posen en mans d’especialistes, perquè jo el que no vull és ni fer una intromissió professional, perquè no vull ni dedicar-me al món de la criança, ni fer cap mena de competència a l’Estivill, però el que vaig fer va ser repassar les parts del cos i després això ha servit perquè les reconeixin. I, més que reconèixer les parts del cos, per repassar la quotidianitat en el dia a dia. Per exemple, avui les mans han fet pizza i hem hagut de remenar la farina i remenant la farina també se’ns ha cansat el braç. Serveix per repassar les parts del cos i per repassar el dia.

Totes les parts del cos necessiten descansar, però n’hi ha que no ho fan mai, com els pulmons, el cervell, el cor...

A la nit, que és l’hora que tot ha d’anar en calma, vaig decidir que no havia de parlar de totes les parts del cos. Per exemple, els genitals no hi són perquè no activessin el cervell i comencessin a fer preguntes, unes preguntes que han de fer i s’han de respondre, però a l’hora d’anar a dormir, no, que no se’ns desvetlli la curiositat. Per la mateixa raó que no parlo dels genitals els dic que no tinguin por que el cor deixi de funcionar i els explico que hi ha una sèrie de parts del cos que no descansen mai, que abaixen el seu ritme, com els pulmons, o el cor, que no batega tan fort com quan fas una cursa, o el cervell, que encara que estigui una mica en

“El sistema de mitjans de comunicació de Catalunya és divers i això també genera competitivitats. Hi ha qui dubta que hi hagi espai per a tants mitjans digitals, però el van trobant”

L'hora d'anar a dormir. Proposa, basant-se en opinions expertes, desaccelerar-lo avançant el sopar fins a l'hora de berenar, i fer els deures i banyar-se després d'aquest àpat. És un canvi important.

Aquí m'han ajudat molt la Pat Boyd, que és psicòloga, i la doctora Antònia Simon, que és pediatra. Totes dues coincideixen que a la nit ha de ser l'hora de la calma. Hi ha dues calmes, l'emocional i la física. La conclusió a la qual arriba la doctora Simon, que no és res nou que no hagin descobert els països anglosaxons que sopen a les 6 de la tarda, és que cal acompanyar l'activitat en funció del que faci el sol. Quan els nens i nenes tornen de l'escola a les 5 o quarts de 6 amb aquella gana ferotge, sobretot a l'hivern, que ja està marxant la llum solar, és una gana de sopar, no de berenar molt. El que estem fent és enganyar el cos, dient-li que et dono una mica de berenar perquè aguantis fins a l'hora d'anar a sopar. El que proposa la doctora Simon és canviar-ho. Quan arribin, que facin un àpat més consistent, que poden ser els llegums o el pit de pollastre a la planxa, el que sigui. Aquesta gana és també la que facilita que els nens que tenen problemes per menjar verdura o peix s'ho mengin tot. Amb el sistema actual, per dir-ho així, quan estan tips de berenar arriba l'hora de sopar i no tenen gana, i encara menys si aquell dia en comptes del plat de pasta els toca mongeta tendra. El canvi que proposa és senzillament aquest, menjar bé a l'hora de berenar, i just abans d'anar a dormir fer un àpat lleugeret, una peça de fruita, un iogurt o un got de llet. I entremig fer les activitats típiques de la tarda, com banyar-se, les activitats extraescolars, els deures... però un cop ja sopats.

Fins ara, la carrera professional de Jofre Llobart havia estat en els mitjans de comunicació, sobretot a la ràdio, a Catalunya Ràdio i a RAC 1. D'aquesta última emissora també en va ser subdirector. Fa uns mesos va ser nomenat secretari de Difusió de la Generalitat. Continua vinculat als mitjans de comunicació, però ha passat a l'altra banda?

Quan a algun periodista que passa a ser cap de premsa se li diu que s'ha passat al cantó fosc de la professió, jo sempre explico que algú ha de ser cap de premsa i qui millor que un periodista perquè faci aquesta feina. En el meu cas, més que passar-me al cantó fosc, diríem que he canviat l'eix. El meu dia a dia continuen sent els mitjans de comunicació, la gent amb qui parlo, amb qui tinc converses al meu despatx continuen sent responsables de diaris, de programes de ràdio... El que passa és que ho faig des de l'òptica de la informació institucional i crec que, precisament per la meua experiència en els mitjans de comunicació, puc aportar aquesta visió dins la Generalitat.

La seva funció té a veure amb les subvencions o la publicitat institucional als mitjans de comunicació. És un àmbit sensible, amb quin criteri s'han de donar aquestes ajudes?

Sí, és molt sensible si no es vigila i no es fa bé. Ara no vull fer de polític, però s'hauria de distingir el que és una subvenció de què és campanya institucional. Subvenció és un ajut que es dona a les empreses i que porta directament el departament de Presidència.

En el meu cas porto les campanyes institucionals. És veritat que no deixem de ser un client més de la publicitat dels mitjans de comunicació, però el que passa és que és un client amb diners públics, i per això s'ha de vigilar. Els criteris són estrictament tècnics, perquè nosaltres treballem amb centrals de mitjans, unes centrals que tenen el coneixement amb *zoom* de cada mitjà de comunicació i en funció de la campanya que tu vols n'escull un o altre. No és el mateix la campanya "Jove, vacuna't", que t'has d'adreçar a unes persones d'entre 12 i 19 anys que consumeixen uns mitjans de comunicació determinats, que si vols fer una campanya de promoció de turisme interior, si vols fer precaució del foc al bosc... En funció de la campanya s'escull on es posa i amb quina freqüència i periodicitat.

S'hi poden introduir canvis? Hi haurà algun segell propi de Jofre Llobart en aquesta secretaria de Difusió?

Jo crec que el criteri que ha de prevaldre és el d'un criteri equitatiu, però sobretot, com deia, en funció de la campanya que es faci. El segell que vull posar és continuar amb aquest criteri i també el de segmentació dels públics. Ara amb les noves eines per identificar IP, jo puc segmentar i fer més eficient la publicitat. Ara sé que amb unes quantes insercions a mitjans *on line* o a Instagram o a xarxes socials diverses arribo a un sector concret de la població, com el jove, i m'estalvio uns quants diners que puc fer servir per a altres campanyes.

En quin estat de salut creu que es troba el sistema de mitjans de comunicació de Catalunya?

Doncs és un reflex de què és Catalunya. Molta gent amb molta iniciativa, un sector molt divers... i això també genera competitivitats. Jo prefereixo un sector viu, dinàmic, amb moltes iniciatives com el que tenim, que no una cosa somorta. Hi ha molts mitjans digitals, i hi ha qui diu si realment hi ha espai per a tants mitjans digitals. Doncs el van trobant. Catalunya és el mateix, hi ha moltíssima gent amb tarannàs molt diversos, però amb iniciatives molt interessants que es busquen la vida com fem la majoria.

És un model que caldria preservar, o que necessàriament haurà de canviar en el context de nous formats, xarxes socials i noves tecnologies?

Crec que la comunicació és canviant per ella mateixa. Jo mateix vaig començar gravant cròniques amb cintes de casset i gravadores. Al cap de poc em vaig passar al minidisc i avui el minidisc també està obsolet i després vaig acabar passant amb les notes de veu de Whatsapp. Jo crec que és un model i un mapa que va canviant constantment. Sempre es diu que si està en crisi, que està en renovació... Penso que la comunicació està en canvis constants. No m'atreveixo a dir què passarà d'aquí a 2, 5 o 10 anys. El que no vull és que l'administració en sigui un actor determinant. Hi ha llibertat de mercat i d'empresa. La Generalitat el que pot fer és acompanyar diverses iniciatives que estiguin relacionades amb la supervivència del català o en la redistribució territorial. La Generalitat, encara que volgués, no podria controlar el mercat comunicatiu. Aquest sector és tan dinàmic que ningú el pot controlar.

stand by, continua funcionant.

El llibre recull nombroses expressions que fan referència a parts del cos. Hi ha una voluntat de didàctica lingüística?

En podríem dir, utilitzant llenguatge televisiu, que això és postproducció. El llibre en essència és anar repassant les parts del cos, què han fet avui i que estan molt cansades i han d'anar reposant. I com que a mi em preocupa molt el futur del català, parlant amb l'editorial, vam acordar que al final de cada capítol, que cadascun és una de les parts del cos, hi afegiríem expressions que fem servir amb aquella part del cos: cames ajudeu-me, et dono un cop de mà, fer-hi cap, tenir bon ull o tenir bona mà. I així al final de cada capítol hi ha un requadre en gris en què repasso les expressions genuïnament catalanes que fan servir la part del cos com a metàfora.

Abans d'anar a dormir és un moment màgic, el de llegir el conte, de la conversa entre pares i fills?

Jo diria que tot moment d'intimitat amb els teus fills és un moment màgic. Ara està cobrant molta força poder portar-los a l'escola i en aquell trajecte també guanyes molta intimitat. Però sí que és cert que a la nit té aquell component màgic, és aquell moment en què ells comencen a perdre la noció de la realitat per quedar-se adormits, a barrejar certes coses... També és cert que si no el gestiones bé també és quan apareixen les pors, les bruixes, les inquietuds, que són les coses contràries a tenir la serenitat necessària per dormir.

En el llibre també reflexiona sobre aquest ritme accelerat que porten les famílies amb criatures més o menys petites, des que acaben l'escola fins a

OPINIÓ

Joan
Roma

Hora de reobrir el Vigatà

Aquesta pandèmia ha matat moltes persones, i també moltes, moltes activitats. Els qui l'hem viscuda, de fet els qui encara la vivim, la recordarem per sempre perquè ens ha canviat la vida i costums. Però hauríem d'evitar que fes més mal del compte.

Tot allò que va tancar per motius evidents, i clarament justificats, ha de poder recuperar la vida i continuar donant felicitat als qui en gaudien. Tant li fa si es tracta de bars, restaurants, botigues, comerços... o cinemes, com el Vigatà de Vic. En vaig parlar fa un any i mig, en el moment del tancament, i en torno a parlar ara, quan crec arribat el moment de poder-lo reobrir, a la vista de les dades d'incidència del virus, i el retorn dels espectadors als cinemes.

De fet, fins ara era difícil anar al cinema per dues causes ben comprensibles. Una era la reducció de sales i les grans prevencions per anar a qualsevol local tancat. La segona, en el cas dels cinemes, era l'escassa oferta de pel·lícules de nivell. Els cinemes oberts han ofert alguna filmografia per a públic infantil, i només un parell o tres de pel·lícules, de segon nivell, per a tots els públics. Era difícil triar perquè no hi havia gaire res interessant.

Però això ha canviat. S'han estrenat amb un any o dos de retard pel·lícules que valen la pena de ser vistes, i amb elles i la disminució de les incidències del virus, han tornat molts espectadors als cinemes. En alguns casos, he pogut

veure sales plenes com feia dos o tres anys que no havia vist. Ja era hora!

I posats a parlar de cinema i de Vic, els amants d'aquest art, a part de disposar de les sales del multicinema del Sucre, ens agradaria recuperar les sales del Vigatà, molt especialment la de la planta baixa. Una autèntica relíquia dels bons temps on podem recordar moltes altres sales històriques d'arreu del país. I és que canvia molt veure una bona pel·lícula en una sala immensa, amb bon so, i sense el soroll i l'olor de les crispetes, almenys en algunes de les sessions. S'agraeix l'existència, perquè se'n gaudeix plenament.

No tinc notícies de les intencions de la propietat, però cada vegada que hi passo

pel davant miro si hi ha alguna nota que permeti esbrinar el seu futur. Confio i espero en la reobertura i crec que quan es faci hi haurà una allau d'espectadors perquè valgui la pena el seu manteniment i continuïtat.

També perquè venen un bon nombre de títols interessants per animar el retorn al cinema. S'ha fet molt llarg, aquest any i mig, i què serien les festes de Nadal i Cap d'Any sense uns quants títols que marquin època?

I totes les capitals de comarca han de tenir clar les seves funcions de capitalitat d'un territori comarcal, i més enllà. Tots sabem que determinades infraestructures, equipaments i serveis no els podem trobar en pobles petits o mitjans. D'aquí la capitalitat, i d'aquí l'interès dels seus governs a facilitar, ajudar i oferir serveis que necessiten una presència àmplia per fer-los rendibles.

Som molts els qui mirem la cartellera d'espectacles per decidir on anem durant la setmana, i molt especialment els caps de setmana. I en aquesta cartellera tan important poden ser els concerts, com les obres de teatre, trobades, conferències, espectacles en general i, per descomptat, el cinema.

Una capital viva i activa aporta riquesa externa en benefici de totes les activitats internes. En aquest intercanvi, tots en surten beneficiats. Així, doncs, si Vic disposa d'una de les poques sales històriques de cinema, és lògic que en reclamem la reobertura.

Llorenç
Capdevila

DE REÜLL

L'exbisbe i l'escriptora

El bisbe de Solsona (que ara ja és exbisbe) s'ha enamorat. És humà i li ha passat com a tants altres humans al llarg de la història de la humanitat. Ha descobert (si no ho sabia) que el cor és voluble i la carn és feble. Què hi farem? No ens hauria de sorprendre, encara que la història d'amor la tingui amb una psicòloga amb dues criatures d'una relació anterior i no puguem evitar demanar-nos què n'hauria dit, ell mateix, de tot plegat, quan encara feia de bisbe.

De religiosos que han penjat els hàbits perquè s'han enamorat tots en coneixem algun. De fet, potser no ens sorprendria tant, o manifestaríem la sorpresa d'una altra manera, si no fos que les manifestacions i les iniciatives de Xavier Novell com a bisbe molt sovint van estar marcades per la seva posició radicalment reaccionària davant de temes com l'homosexualitat, l'avortament o l'ús de preservatius.

Quan va accedir a l'episcopat, molts

vam pensar que un xicot tan jove en una posició tan alta dins l'escalafó eclesial havia de pertànyer al sector més conservador de l'església, la qual cosa ens va anar confirmant ell mateix, al llarg del anys, amb els seus posicionaments. Ja passa, que, en determinats sectors, de vegades els més joves acostumen a ser els més carques. No em vull imaginar la decepció dels qui se l'havien cregut!

Es dona el cas que, a més de psicòloga, la companya de l'exbisbe ha publicat algunes novel·les, la temàtica de les quals no entraré a valorar, com tampoc la qualitat literària que puguin tenir, perquè no n'he llegit cap ni tinc intenció de fer-ho. De fet, com la majoria de mortals, fins que es va fer públic l'afer amb el bisbe ni tan sols n'havia sentit a parlar, i això que és d'un poble a tocar d'on visc i que molts dels meus amics i coneguts pertanyen al col·lectiu dels lletraferits. Cap d'ells tampoc no la coneixia. M'imagino que, com la majoria

d'autors, fins ara no ha venut gaires llibres.

Ara, però, hi ha qui diu que se'n farà un tip, que tothom voldrà llegir les seves novel·les. No ho crec pas. En realitat, vull pensar que els compradors de llibres, els lectors habituals, no acostumem a guiar-nos per criteris com el sensacionalisme mediàtic, a l'hora de passar per la llibreria. D'altra banda, els qui no llegeixen i, per tant, rarament compren llibres, no compto que comencin amb aquests.

Si fos així, si els que vaticinen una carrera literària exitosa a la psicòloga escriptora tenen raó, els qui volem treure el cap en el panorama editorial i aspirem a tenir una mica d'èxit potser ens haurem de replantejar com encarem la promoció dels nostres llibres. Servidor n'ha publicat un no fa gaire. Si coneixeu algun bisbe, algun arxiprest o alguna mare superiora disponible, ja m'ho fareu saber. No se sap mai.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Serveis que no ho són tant

La conjunció de la pandèmia i el procés de digitalització han portat que alguns serveis, públics o privats, ho siguin menys per als ciutadans. Es dona un procés accelerat de negació de l'atenció personalitzada, en viu i en directe, de forma presencial. No és que això sigui del tot nou ni que sigui el resultat de la prudència per tal d'estalviar-nos el risc de contagi en dependències que abans eren d'ús comú i de lliure concurrència. Senzillament, no ens volen veure i si intentem que ho facin como havien fet tota la vida, obertament es neguen a fer-ho. Si insistim tot considerant-ho un dret, el més probable és que ens humiliïn. Quan això passa, que ens foten la porta pels nassos i no entenen de raons per facilitar-nos las coses, addueixen com si ens fessin un favor que ara les coses s'han de fer *on line* i de manera digitalitzada. En la postpandèmia, s'han mantingut maneres i actituds que es podien entendre en el seu punt àlgid però que després expressen mala educació, falta d'esperit de servei i, sobretot, una política de reducció de costos econòmics a base de disminuir el personal. Exigir cita prèvia concertada per internet, establir molts filtres d'accés no són sinó maneres de fer-nos desistir de la nostra demanda i necessitat que se'ns atengui. *Digitalització s'ha convertit en símptoma de no-atenció.* Hi ha coses, preocupacions, que no són reduïbles a formularis informàtics com hi ha persones que per edat o formació no saben operar amb una tecnologia que, s'oblida, no a tothom li resulta fàcil.

La banca s'ha especialitzat fa molt en la no-atenció personal. No volen que anem a unes oficines en les quals no ens fan ni cas, però per evitar la temptació que malgrat tot ho fem, les han reduït a la mínima expressió. Tot s'ha de fer per internet, perquè els famosos caixers automàtics són cada vegada més escassos. Treure diners en metàl·lic és ara gairebé una odissea si, a més, ho vols fer directament en la teva entitat bancària per estalviar-te pagar comissions.

GUNDULA VOGEL

Per aconseguir cita gairebé has d'estar en gràcia de Déu i donar mil explicacions als filtres telefònics posats perquè no ho concretis i ho deixis córrer. Per fer-te la il·lusió d'atenció, et diu el teu accés digital que tens un gestor perso-

'Digitalització' s'ha convertit en símptoma de 'no-atenció'

nal al teu servei. No cal que li truquis, et responen des d'un *call center* situat a Casablanca.

I què no dir de la malmesa sanitat pública. Degradada i faltada de personal i recursos molt abans de la pandèmia, víctima de la deixadesa institucional i de maldestres intents de privatització, va fer el seu personal una gran funció i immensos sacrificis per fer front el virus. Però ni ha recuperat la normalitat assistencial ni sembla que tampoc es pretén que ho faci. La desatenció resulta notòria justament en l'atenció pri-

mària i fins i tot tens dificultats per ser atès si tens un problema d'urgències. Moltes malalties es van deixar de diagnosticar en el seu moment i ara nombroses persones en paguen les conseqüències. Els metges de capçalera ja gairebé només t'atenen per correu electrònic, pel Canal Salut o bé telefònicament. Des de la Generalitat, no diuen que això és temporal i que hi posaran més personal sanitari sinó justament el contrari: un administratiu decidirà a partir d'una trucada si som mereixedors o no de ser atesos presencialment, cosa que només succeirà molt de tant en tant.

Abans una comissaria de policia era un lloc visible i a tenir en compte, una referència segura per "si et passava alguna cosa". Denunciar haver estat víctima d'un robatori no és un fet que es pugui preveure, es fa de manera immediata si tens la mala sort que et passi. Potser no et resoldran res, però s'obté auxili i un cert confort. Hi ha coses que semblaria que no admeten demora. Ara, si et presentes a una comissaria dels Mossos atabalat i demanant una mica d'atenció, t'exigiran dues coses: o bé tenir una cita prèvia, o bé que presentis la denúncia si aquest és el cas per internet. En aquesta segona opció, t'exigiran que la passis a validar físicament en el termini màxim de dos dies si no és que vols que aquesta decaigui, però per això hauràs prèviament sol·licitat i obtingut la famosa cita prèvia. Un circuit que, per ser educats, en podríem dir que és kafkià.

Podríem continuar amb els exemples o suggerir que, si un dia se us crema la casa, no aviseu els bombers si no és que abans no heu concertat cita prèvia per mitjà d'una pàgina d'internet. L'atenció personalitzada, immediata i directa és a dia d'avui una possibilitat molt rara i remota, en procés d'extinció. Els serveis van perdent justament la denominació que els donava sentit. Les aplicacions tecnològiques i l'atenció remota resulten una excusa perfecte per deixar d'atendre'ns.

EXCLUSIU

PER A

SUBSCRIPTORS

D'EL 9 NOU

A partir d'ara,
teniu accés directe a

**L'HEMEROTECA
HISTÒRICA**

Entreu a el9nou.cat/historic-hemeroteca
un arxiu documental molt valuós
al vostre abast

Totes les notícies
des de
1990

Si encara no sou subscriptors, truqueu al **93 889 49 49**
o entreu a el9nou.cat/subscriure

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Víctor Palomar

El plaer de llegir

Algú s'ha imaginat mai fer un parèntesi a la seva vida, agafar les maletes i marxar senzillament per trencar la rutina del dia a dia? Això és el que va decidir fer l'any 2015 el periodista Albert Om (Taradell, 1966). El lloc escollit va ser Aix-en-Provence, una ciutat universitària del sud de França coneguda entre d'altres per ser la ciutat natal del pintor Paul Cézanne. Amb 50 anys, amb una exitosa carrera professional en diferents mitjans de comunicació i amb la pressió de ser una cara coneguda a Catalunya, Om es regala un parèntesi on viure en l'anonimat, sense pressa, estripar l'agenda i aprendre un idioma nou. Ho fa en una petita escola on coincideixen *copains* del Japó, els Estats Units, Mèxic, Corea del Sud, Suïssa o Alemanya. Una aula on s'hi barreja des d'un famós periodista català desconegut allà fins a una americana que vol jubilar-se a la Provença o un assessor anti-terrorista del govern dels Estats Units. *El dia que vaig marxar* és molt més que un quadern de viatge, és un retrat intimista, amb records d'infància, un homenatge als pares i una declaració de vida. La figura d'uns pares ja grans i a la recta final de la vida planeja en tot el llibre i amb una gran tendresa. De fet, l'elecció de França com a país on fer

aquest parèntesi on buscar la llibertat i una nova vida per uns mesos ja és un primer homenatge a uns progenitors que ja s'escapaven al país veí amb altres matrimonis amics per descobrir París, amb els seus cabarets i el seu Moulin Rouge. Om explica en el llibre que tot el que feia durant aquest parèntesi a França era *pour le plaisir*. Tenia tot el temps del món, per llevar-se per fer exercici matinal, llegir, aprendre francès, escriure, conèixer gent de tot el món, i fins i tot per practicar el joc més famós de França, la petanca.

Desempallegar-se del periodista que portem dins és, però, impossible del tot. Mentre era a la Provença hi va haver l'accident del vol 9525 de Germanwings i ell no va poder evitar agafar el cotxe i fer dues hores llargues de carretera per ser el primer periodista català a arribar al lloc de l'accident. O també relata com va voler conèixer de primera mà la política francesa assistint a un míting de Marine Le Pen a Six-Fours-les-Plages on va topar amb l'únic català que es va trobar durant aquells mesos a França, un fotògraf que treballava per un diari portuguès. *El dia que vaig marxar* només té un defecte, que quan el llegeixes t'envaeixen unes ganes irrefrenables d'agafar les maletes, anar a la Provença i emmarar-se de la llengua i la cultura del país de Flaubert, Balzac, Proust o Baudelaire. Tot *pour le plaisir*, tot per plaer.

EL DIA QUE VAIG MARXAR

Autor: Albert Om

Editorial: Univers

Any d'edició: 2021

Nombre de pàgines: 186

Miquel Erra

Del pas dels dies

Llicenciada en Filologia, l'escriptora i dramaturga Mercè Cuartiella (Barcelona, 1964) passa cada dia per davant de la mateixa font, una font de pedra d'aires clàssics, situada a la plaça de l'Estació de Figueres, la ciutat on viu des de fa més de 30 anys. Un element urbà quotidià, d'un hàbit també quotidià com sortir a passejar, es converteix en fil cohesionador i referència recurrent del seu nou recull de contes, *La font i els dies* (Brau Edicions, 2020). La guanyadora del Premi Llibreter 2012 per *Germans, gairebé bessons* (Brau Edicions) i del Premi Mercè Rodoreda 2014 per *Gent que tu coneixes* (Proa), presenta 16 relats majoritàriament curts i un punt intimistes, que esdevenen tota una reflexió sobre la mateixa quotidianitat, el pas del temps o les relacions personals.

L'autora no identifica la ubicació de la font,

que podria ser la de qualsevol plaça, de qualsevol ciutat. Per això, tota persona que hi passa per davant pot ser protagonista de cada un dels seus contes. La gent canvia i el temps passa, però la font roman sempre allà. Les vides dels personatges que escull són volgutament quotidianes. Un home que fa endreça al garatge de casa en plena mudança, una noia que medita com donar una notícia que canviarà la relació amb el xicot que arriba tard a la cita, una anciana que agonitza que rep per última vegada la vista de la seva filla a l'hospital. Cuartiella elegeix persones normals i corrents, que ens acaben resultant properes. Persones infelices o incapaces de gaudir dels moments de felicitat, que teixeixen històries que ens parlen de

l'enyor, la soledat, l'amor, el record, la rancúnia o l'alegria, sovint a través de les relacions que s'estableixen entre germans. Germans volguts, detestats o anhelats, enfrontats a vides que acaben resultant cíclics.

LA FONT I ELS DIES

Autora: M. Mercè Cuartiella

Editorial: Brau Edicions

Col·lecció: Verd Nil narrativa contemporània

Any d'edició: 2020

Número de pàgines: 145

NOVETATS EDITORIALS

'El refugi de la Sandrine'
Jérôme Loubry
Columna

Avalada pel Premi Cognac a la millor novel·la francòfona del 2019, aquesta relat arrenca quan a la protagonista, la Sandrine, li comuniquen que la seva àvia ha mort en una illa prop de la costa de Normandia. Allà hi troba una comunitat de gent gran que hi van arribar per cuidar nens durant la Segona Guerra Mundial, i que amaguen algun secret.

'El pes del temps'
Lutz Seiler
Club Editor

Sota aquest títol es presenten dues *nouvelles*, petits relats escrits pel poeta alemany Lutz Seiler i que tenen com a rerefons el món de la seva infantesa a l'antiga RDA. Potser brut, potser amb olor de fum de fàbrica, però la seva mirada poètica el transforma en un objecte de nostàlgia. L'oportunitat per entrar en l'obra d'un gran escriptor.

'L'home revoltat'
Albert Camus
Raig Verd

Una història de la rebel·lia moderna, l'entrada a un nou humanisme... Així s'ha definit aquesta obra d'Albert Camus que ara ha publicat Raig Verd en traducció catalana. És la primera de quatre obres del pensador i escriptor francès que traurà a la llum. Vindran després *La caiguda* i *El primer home* i més endavant els *Escrits llibertaris*.

'Cartes a Shakespeare'
Èlia Espinosa
Llibres del Delicte

Èlia Espinosa debuta amb aquesta novel·la juvenil de misteri ambientada a Anglaterra. La protagonista és la Margo, una noia senzilla que treballa en una cafeteria i a qui, de cop, se li mor la mare. Poc després coneixerà un misteriós noi que li parla d'un llibre que custodiaven els seus pares i li demana que l'ajudi a recuperar-lo.

'El porquet de Nadal'
J.K. Rowling
Estrella Polar

Aquesta és la primera novel·la de J.K. Rowling després de la saga de Harry Potter i d'un conte que va publicar en línia durant el confinament. Ara s'adreça al públic infantil amb un relat màgic en què en Jack perd la seva joguina preferida, el Puquet. És temps nadalenc, i al costat del Porquet de Nadal, en Jack farà tot el que pugui per recuperar-la.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Convent Sta. Teresa

“ En Tomàs es queda a fumar al menjador, prop de la Laura i d'unes quantes persones amigues.

—Feia dies que no se't veia! —interroga la Teresa a una noia amiga de les Torroelles.

—He fet tres setmanes d'exercicis a les Esclaves.

—A perdre el temps, has anat —rectifica l'amo Muntanyola amb aire de savi—. M'hi volguessin a mi; us explicaria cada història de confessorari, que no us vagaria pas d'avorrir-vos.

—El greu que em sabia tornar a casa! —es lamenta la noia sense fer cas de l'exabrupte de l'home.

—Qui us feia les plàtiques? —demana Teresa.

—El padre Carmona. Que bé que parla! L'últim dia sobretot, no sé pas què ens va explicar del diable i de l'infern; no vaig acabar d'entendre'l, però els asseguro que jo estava tota esborronada; més que més amb l'espant que ens havia donat la germana Agnès en dir-nos que acabava de veure un dimoni dels petits a l'hort! Pensa quin esglai! Totes les germanes hi van córrer amb la mare priora a dir una oració molt antiga per a allunyar el mal esperit. Fet i fet, era que s'havia escapat la mona del jardí dels amos del Pujol.

—Nosaltres vam anar a missió a la Caritat —diu la Teresa, displícit—. Predicava mossèn Ramón Casassa.

—És un sant baró —observa la senyora de Torroella, que entra per saber què s'enraonen el matrimoni Muntanyola.”

Miquel Llor

AUTOR
Miquel Llor
(1894-1976)

OBRA
'Laura a la Ciutat dels Sants'
Ed. 62, 1979

INDRET
Pla i convent de Santa Teresa

MUNICIPI
Vic
COMARCA
Osona

El Pla de Santa Teresa, situat al final de la Rambla del Passeig, era l'espai que s'obria més enllà del portal de Santa Eulàlia, davant del convent de les Tereses, fundat el 1637 amb monges vingudes de Saragossa. Era el lloc de sortida de la ciutat cap a Roda, Olot i els pobles de les Guilleries. Miquel Llor podria haver pensat en aquest convent a l'hora referir-se a als convents de monges denominats de les Esclaves i de les Mosteles. Podem llegir un fragment que mostra la transcendència que tenien aquestes institucions religioses, en el mateix dia de Santa Teresa.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

194

LÈXIC

Noms populars de les malalties (II)

La setmana passada vam veure que les malalties les podem denominar amb un terme culte o amb un terme molt més popular. El terme culte ha anat colant entre la societat perquè, potser, la formació de la gent és més elevada i també no podem descartar que la influència dels mitjans de comunicació s'hagi fet notar. Avui us mostrarem més exemples dels dos noms.

De les *hemorroides* en diem **morenes**, com el peix. En un nivell de formalitat molt baix diem "tinc **cagarrines** o **cagarines**" (*diarrea*). Com veieu, la llengua popular és molt més directa, escatològica, informal, transgressora, trencadora i anticonvencional. Del *còlic*, en un registre informal se'n diu **torçó** perquè és una malaltia

que fa que ens cargolem de dolor. De l'*infart de miocardi* (o també simplement *infart*) en diem **atac de cor**. El **fel sobreixit**, que és la malaltia que provoca l'aparició d'un color groguenc a la pell i a les mucoses, és la *icterícia*.

De vegades el terme popular pot semblar insultant, com **curt de vista**, que és la *miopia*. Evidentment si algú diu que és curt de vista, ho pot dir d'una manera graciosa, per fer riure, però no d'una manera seriosa. En el mateix camp de l'òptica, hi ha també la **vista cansada**, la *presbícia* –quan ens diuen aquest darrer nom normalment ens han d'aclarir què és–. I, per acabar, la **pansa** és un herpes labial, que, com sabeu, també és el raïm sec.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

MÀRQUETING I COMUNICACIÓ

Montse Corderas

montsecorderas@gmail.com

'Employer branding': la reputació de la marca

Cada vegada hi ha més empreses que són conscients que cuidar el seu *employer branding* és tan important com cuidar de la seva marca global. Ui, *employer* què?

Què significa?

L'*employer branding* (*employer* = empleador / *branding* = marca) es refereix a la marca d'una empresa com a empleador, és a dir, la imatge que té una companyia no només cap als seus clients, sinó també cap als seus propis treballadors i, sobretot, la imatge que perceben els seus possibles candidats. En altres paraules ve a ser la reputació de l'empresa. Per tant, s'ha de considerar com una estratègia per construir i mantenir la imatge positiva de l'empresa amb un doble objectiu: connectar a la plantilla i atraure el talent necessari.

Una empresa que fa les coses bé, que es preocupa perquè els empleats es trobin bé, que dissenya estratègies d'*employer branding*... crea els fonaments cap a una nova i millor reputació, millorant la percepció dels empleats que ja té, perquè se senten més valorats i augmenta el seu sentiment de pertinença a l'empresa. En conseqüència, el clima laboral millora, així com el rendiment dels treballadors.

El que també pretén perseguir l'*employer branding* és la retenció de talent, és a dir, que els empleats no tinguin motius ni ganes d'anar-se'n, encara que la competència els millorés el sou. I, per altra banda, que els que no pertanyen a l'empresa tinguin la necessitat o la il·lusió de formar-ne part, ja sigui pel seu sou, els beneficis socials, la flexibilitat horària...

Exemples

Si pensem en una companyia que cuida els seus treballadors, quina us ve al cap? Segurament molts de vosaltres haureu dit Google, imaginant les seves innovadores oficines amb tobogans i àrees de descans, sales de bitlles, mini-golf, guarderia, servei de perruqueria sense cost, menjar

internacional gratuït... Però la seva estratègia va molt més enllà. Per exemple, Google permet als seus enginyers dedicar el 10% del seu temps a experimentar en el que vulguin, fet que ha portat com a resultat idees realment brillants. Un altre cas és que l'empresa envia alguns dels seus empleats a països subdesenvolupats a treballar en

projectes solidaris. Per un altre cantó, per atraure candidats a les seves ofertes laborals, el gegant de la tecnologia utilitza concursos i proves de codis i puzzles, entre d'altres.

Els seus orígens

El concepte d'*employer branding* va néixer als Estats Units als anys 60 i es va popularitzar durant els 80. A partir del 2000 les empreses van començar a adoptar estratègies per millorar el seu *employer branding*. El 40% de les companyies americanes ja estaven immerses en processos per millorar la seva marca empleadora l'any 2001.

A Espanya, fins fa relativament poc, era un concepte que només preocupava a les empreses més grans. Així i tot, sembla que en aquesta segona dècada dels 2000 ens hem acostumat a escoltar aquest anglicisme que, com hem vist, aporta molts beneficis.

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jordi Sunyer

JAT'HO DIRÉ 'És blau es fester'

PDI, 1991

La collita d'ara fa 30 anys a les comarques gironines va ser d'autèntic luxe: El Raons de pes d'Umpah-Pah, el Ben endins de Sopa de Cabra, el Kitsch II dels banyolins Kitsch, L'últim segell de Sangtraït... i És blau es fester de Ja T'ho Diré, un grup nascut a Menorca però que es va fer gran un cop es va establir en terres gironines i que es va consolidar amb un àlbum on ja hi havia hits atemporals com *Ei, Joan!*, *Per on surt el sol* o *Mirall màgic*, una peça hipnòtica capaç de traslladar-te de Menorca a l'Índia passant per Marràqueix en quatre compassos. Ja T'ho Diré havia nascut el 1985 a Ciutadella i un cop ja havien tocat a tots els racons de l'illa van decidir instal·lar-se a Biure (d'Empordà) i viure de la música. I ho van aconseguir. A base de pop-rock amb moltes pinzellades mediterrànies la banda liderada per Cris Juanico va començar a fer-se coneguda i ben aviat van compartir cartell amb els grans

del rock català, amb qui van teixir moltes complicitats i amistats. El seu segon LP, *Dos o tres*, fins i tot els hi va produir Josep Thió (Sopa de Cabra). El sostre el van tocar el 1995 amb *Moviments salvatges*, un treball on hi havia l'eterna i meravellosa *Si vénis*. El 2003 van publicar un disc recopilatori i van plegar veles amb un últim bolo a Ciutadella. El 2012 van ressuscitar per fer una gira de cinc concerts i des de llavors no se'n sap res. Faran un Sopa de Cabra?

NOTES

Puff fa 50 anys en català i Falsterbo plega veles

Puff, el drac màgic, una de les cançons més conegudes del repertori per a públic familiar nostrat, fa 50 anys en català. I Falsterbo, la formació que la va popularitzar, anuncia que plega veles amb una gira de comiat que faran durant el 2022. I tot plegat es relliga amb la publicació d'*Adéu Paf*, l'últim disc de Falsterbo on destaca una nova versió de l'emblemàtica cançó on el Doctor Estivill –Eduard Estivill quan canta– comparteix micròfon amb els seus companys de grup Montse Domènech i Jordi Marquillas i també amb dos cantants d'una altra generació: Ramon Mirabet i Andrea Motis. El responsable de la històrica versió catalana d'en Paf va ser Ramon Casajoana, que ara fa 50 anys en va fer una adaptació al català que els Falsterbo es van fer seva de seguida i unes quantes generacions de catalans també. Casajoana va treballar partint de *Puff, The Magic Dragon*,

una peça de 1963 feta pel grup nord-americà Peter, Paul and Mary. A part d'aquesta nova versió d'en Puff, el darrer disc dels Falsterbo té nou peces més produïdes per Toni Xuclà. I totes es podran escoltar en la gira que farà l'any vinent la banda per acomiadar-se dels escenaris. Perquè ja ho diu la cançó: "Els dracs viuen per sempre però els nens es fan grans..." i el doctor Estivill no es veia cantant Puff amb 80 anys pels escenaris i, tal com diu al llibret del disc, tocava posar el punt final al viatge: "Amic Paf, fins aquí hem arribat. El viatge ha estat meravellós i segur que sempre tindràs un nen que vulgui jugar amb tu. Nosaltres ho hem fet i t'hem estimat. Espero que ho hagis passat bé, com tota la gent que t'ha conegut i ha compartit alguna llàgrima amb tu. Com jo ara".

EL TEST Ignasi Sánchez (Capità Solench)

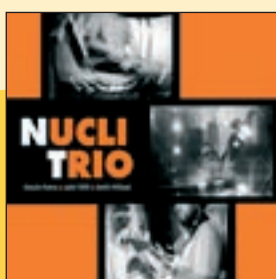

Primer instrument que vas tocar? La guitarra. **Primer grup del qual vas formar part?** Falócratas. **Primer disc que et vas comprar?**

No ho recordo exactament però potser *Preferiblemente vivos*, un directe dels Rebeldes de 1987. Encara em flipa. **Quants discos tens?** Uns 1.000 vinils i 2.000 CD. **Salva'n tres.** *White Album*, de The Beatles; *Reckless*, de Bryan Adams, i *Shake Your Money Maker*, de The Black Crowes. **Un concert (com a públic) per recordar.** El concert sorpresa de Paul McCartney a la sala Zeleste el 1991, després de fer hores de cua sota la pluja per comprar l'entrada.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

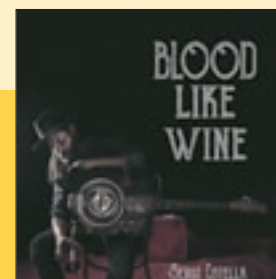
NUCLI TRIO
'Nucli Trio'

Arriba el disc de debut de Nucli Trio, una formació osonenca de jazz clàssic formada per Guillem Plana (guitarra), Aleix Forts (contrabaix) i David Viñolas (bateria). La banda va fer de grup resident a la Jazz Cava de Vic prepanidèmic i es va fer un nom gràcies als bolos on invitava patums de l'escena a col·laborar amb ells (Raynald Colom, Adrià Plana, Edna Sey, Alba Careta, Marta Roma...). Al seu primer àlbum, però, s'ho fan tot sols i sense trampes ni cartrons en un directe que sona sincer, orgànic i suggerent. Que bones que són les *Croquetes de gallina!*

ROBA ESTESA
'Rosa permanent'

Amb *Rosa permanent* acaba la metamorfosi que Roba Estesa va començar l'any 2020 amb l'edició de l'EP *Dolors*. De grup de folk orgànic han passat ara a ser un grup d'urban-folk electrònic amb una estètica i un embolcall que no té res a veure amb el que presentaven quan van debutar el 2013 amb un aire molt més rural i kumbià. Els principals culpables del canvi d'aquest grup format íntegrament per noies del camp de Tarragona són, per cert, dos osonencs: Joan Borràs (Oques Grasses) i Ferran Casas (dels difunts Est Oest), que s'han fet càrrec de la producció.

SERGI ESTELLA
'Blood Like Win'

Sergi Estella és un músic de Rubí que aplica al peu de la lletra el *do it yourself*. Vaja, que s'ho fa tot. En directe actua sol, fent d'home orquestra, i fins i tot es construeix les guitarres amb les quals toca. La seva carrera en solitari va arrencar el 2017 amb el disc *Ho superes i et fots*, un treball irònic i desenfadat on ja despuntava com a *bluesman* nostrat. A *Blood Like Wine* s'ha passat a l'anglès i ha deixat enrere l'humor i la sàtira per posar-se més seriós i transcendental a base de folk americà i southern rock. Estella és únic i autèntic. Descobriu-lo.

TECNOLOGIA

Arnau Jaumira

Una bici elèctrica per desafiar les lleis

Les bicicletes elèctriques continuen en expansió. La seva aspiració de postular-se com una alternativa al cotxe en les grans ciutats va agafant forma. En aquesta línia, la marca holandesa VanMoof acaba d'anunciar una bicicleta elèctrica que amb una velocitat de 50 quilòmetres per hora seria de les més ràpides d'Europa i dels Estats

Units. És a dir, el motor ens impulsaria fins als 50 quilòmetres per hora sense esforç de pedaleig.

La marca holandesa és una de les més prestigioses amb models molt minimalistes i alhora elegants al qual ara s'uneix el que vol ser el producte estrella, la VanMoof V. De fet, el model estarà equipat amb l'alta tecnologia que ja tenen les seves bicicletes però ampliant les prestacions amb l'objectiu que pugui ser un mitjà de transport que

pugui defensar-se entre la selva del trànsit de les grans ciutats.

Equipada amb dos motors, col·locats a l'eix de cada roda, arriba fins als 50 quilòmetres per hora de suport. També compta amb una doble suspensió, davant i darrere, oculta rere una estructura robusta i elegant. La bicicleta també incorpora, és clar, les grans prestacions de la marca com el TurboBoost, un suport extra en el pedaleig quan premem un botó del manillar o el canvi automàtic. La bicicleta també té geolocalització per saber on és i la possibilitat de bloquejar-la si no es fa servir la clau corresponent.

Actualment, per les seves prestacions, no s'adequaria a la legislació de bicicleta elèctrica però l'empresa ho entén com un desafiament a les autoritats per adaptar la normativa i que l'aposta pel transport sostenible sigui real. El preu, estimat en aproximadament 3.500 euros, és el gran problema encara d'aquestes bicicletes.

La VanMoof V és una bicicleta elèctrica d'alta velocitat. Arriba a 50 quilòmetres per hora, per sobre dels límits

La Llei de Protecció de Dades de Caràcter Personal no és cap broma. Així s'ha intentat anar deixant clar des que el 2018 es va aprovar la nova llei que també tenia molt en compte tot l'àmbit digital. Ara, però, segurament per deixar-ho encara més clar, arriba una primera sentència que obliga un club de Còrdova, el Club Deportivo Sasueña, a pagar una multa de 4.000 euros per haver incomplert diferents articles de la llei.

Els fets es remunten a finals del 2020, quan una antiga usuària del club –que té pistes de pàdel, gimnàs, piscina o activitats dirigides– va denunciar l'entitat per haver-la inclòs en un grup de WhatsApp sense el seu consentiment. La persona denunciant feia 10 anys que ja no era sòcia del club però va ser inclosa en un xat grupal amb finalitats publicitàries o de difusió d'activitats. La legislació diferencia els grups que podem crear amb amistats dels grups que es creen des d'institucions, empreses o entitats per

difondre activitats. En el moment en què una persona és inclosa en un grup públic (no una llista de difusió) el seu número de telèfon, la seva foto de perfil o el seu estat queden exposats a la resta d'usuaris del grup i per tant es poden estar cometent diferents infraccions per l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.

La sentència deixa clar que la sanció podria arribar fins als 20.000 euros o, en el cas d'una empresa, fins a un 4% del seu volum de negoci total anual de l'exercici anterior. En el cas de

Còrdova, però, l'agència considera que és un acte negligent i no intencionat però evidentment significatiu perquè l'entitat conserva encara les seves dades personals deu anys després d'haver-ne estat sòcia. Una sanció que busca també ser exemplar.

L'Agència Espanyola de Protecció de Dades multa un club esportiu per incloure una exsòcia del club a un xat

Multa de 4.000 euros per un grup de WhatsApp

Casa prefabricada: tecnologia i futurisme

Les cases del futur cada cop són més a prop. L'augment del preu de les cases construïdes amb totxana, les alternatives van emergint i les prefabricades són cada cop més habituals. De fet ja hi ha unes quantes empreses a Catalunya que treballen amb cases modulares. Més lluny, a Singapur, la companyia Nestron acaba de treure al mercat la Cube Two X, un model futurista però que també aposta per la tecnologia. La casa té 35 metres

quadrats (10 metres de llargada i 3,5 metres d'ample a més de 3 metres d'altura). En aquest espai, la Cube Two X promet encabir-hi una habitació, una sala d'estar, una cuina, lavabo i menjador. De fet, amb les noves tecnologies han pogut ampliar l'espai fins a un 30% més que el model anterior.

La llum natural és molt present en aquesta casa amb una gran finestra horitzontal allargada i una finestra

francesa, és a dir, de dalt a baix de la casa. Les plaques solars també hi tenen presència per alimentar la casa i la majoria de llums estan preparats per funcionar amb sensors de moviment per ser una casa que funcioni sense mans. A la cuina, tot i l'espai reduït, també hi ha una nevera amb doble porta i un rentaplats de mida estàndard.

La resistència en una casa modular també és un tema interessant. Des de Nestron asseguren que la Cube Two X és resistent a terratrèmols, huracans i tifons i que l'estructura de la casa està feta amb acer galvanitzat. Tot amb una garantia del fabricant de fins a 50 anys.

La casa es pot demanar per internet, s'envia totalment muntada a qualsevol lloc a partir de 98.000 dòlars (uns 85.000 euros).

La Cube Two X és una casa modular de 35 metres quadrats amb molta tecnologia i resistent a terratrèmols

ECONOMIA

Elena Busquets / AMIC

LES 10 'START-UPS' CATALANES QUE REVOLUCIONARAN LA INDÚSTRIA ALIMENTÀRIA

Les empreses emergents plantegen innovacions molt diferents les unes de les altres, però amb un objectiu comú: millorar l'experiència del consumidor deixant una empremta positiva en el planeta

L'ecosistema emprenedor de *foodtech* de Barcelona ocupa una posició capdavantera a la indústria alimentària mundial. De fet, el centre de recerca StartupBlink en el seu informe anual Global Startup Ecosystem Index ha situat la capital catalana en la sisena posició del rànquing mundial de *foodtech*. Per davant hi ha Nova York, San Francisco, Londres, Boston i Berlín.

Estar al pòdium del *foodtech* mundial no és casualitat. És el resultat de l'ecosistema innovador de Barcelona, de la cultura gastronòmica mediterrània i d'un llarg llistat d'idees que s'han materialitzat els últims anys a través d'empreses emergents que conceben una manera diferent de produir, processar, distribuir o consumir els aliments.

Són productes i serveis que van des de beure vi en llauna fins a elaborar carn amb impressores 3D o reduir la graduació de les begudes alcohòliques. Innovacions molt diferents les unes de les altres, però amb un objectiu comú: millorar l'experiència del consumidor deixant una empremta positiva en el planeta. Fem cinc cèntims d'aquestes *start-ups*.

El vi en llauna de Drink Zeena

Drink Zeena proposa una altra manera de beure el vi: en llauna. Vi blanc, negre i rosat de garnatxa, provinent de la Terra Alta. La fundadora i CEO de Zeena, Sana Khouja, ha volgut desafiar la tradicional ampolla de vidre perquè "la llauna no es trenca, es refreda més ràpidament, evita que entri oxigen o llum, que fan malbé la qualitat del vi, i és més fàcil i lleugera de transportar". Les llaunes també són més sostenibles que les ampolles: són d'alumini 100% reciclat i reciclable.

En part, Zeena no ha inventat res: als soldats francesos a la Primera Guerra Mundial (1917) se'ls proporcionava vi en grans llaunes de metall. Però amb el temps, aquest tipus d'envàs no va ser acceptat per la interacció del vi amb el metall. I vet aquí la innovació que aplica Zeena: protegeix les llaunes amb una pel·lícula interna de *vinsafe*, sistema que permet mantenir la integritat del vi durant cinc anys.

La carn vegetal d'Heura

Heura aconsegueix sortir als diaris com a mínim una vegada al mes, i no és en va. La seva última gesta ha tingut lloc a La Monumental, antiga plaça de toros de la ciutat de Barcelona. En el mateix escenari on es va practicar la tauromàquia durant gairebé

100 anys, Heura ha presentat dos productes nous, la salsitxa i el xoriço vegans, fent una clara al·lusió a l'evolució de les tradicions en la societat.

La *start-up* va començar el 2017 llançant al mercat pollastre vegà, és a dir, carn elaborada amb proteïna vegetal que té la mateixa textura i gust que el pollastre. Després es van atrevir amb la vedella i ara amb el porc. El seu objectiu és "accelerar la transició proteica i apartar els animals del sistema alimentari"; i de moment van pel camí d'aconseguir-ho: segons càlculs de la *start-up*, el 2020 haurien salvat aproximadament 1.100.000 pollastres de l'escorxador.

Novameat, filets vegans amb una impressora 3D

La seva màquina ja ha estat batejada com la Npresso de la carn: és capaç d'imprimir filets de carn en 3D utilitzant proteïnes vegetals. De moment, han llançat el filet 2.0 –de vedella– i el porc 2.0, carns sintètiques que tenen la mateixa textura i estètica que les originals. L'objectiu de Novameat és vendre directament als consumidors i colar-se a la carta d'algun restaurant. Pel camí, a més, està investigant la fabricació artificial d'òrgans humans per a trasplantaments. De fet, la idea de Novameat li va sorgir al seu fundador, Giuseppe Scionti, intentant crear un prototip d'orella humana.

La reducció de l'alcohol d'Alacarte

Alacarte Ventures ha llançat la primera màquina del món capaç de reduir la graduació de les begudes alcohòliques en tan sols cinc minuts, conservant la seva essència. En reduir el contingut alcohòlic, a més, es redueixen les calories. L'objectiu d'Alacarte és que aquesta màquina sigui utilitzada pel sector Horeca –hotels, restaurants i cafeteries– i que des d'aquests establiments es puguin servir vins i licors com si fossin begudes amb poc alcohol.

Ethics Coffee, infusions de cafè en fred

Ethics Coffee ha desenvolupat un sistema únic d'infusió en fred (*cold brew*) per al cafè, que dona com a resultat un cafè que es beu en fred i que és més sa i gustós que el cafè amb gel. La tècnica consisteix a deixar infundir el cafè amb l'aigua durant 20 hores a baixa temperatura i, *voilà*, aconsegueixen reduir l'acidesa i l'amargor de la beguda. De moment, produeixen quatre productes: el cafè sol, amb agave, amb avena o amb ametlla i mel.

Les proteïnes de Brecit

Brecit aconsegueix les proteïnes dels insectes, i per això pot presumir de tenir "l'única proteïna animal sostenible del món". La *start-up* ha produït durant un any batuts amb proteïnes d'insectes (amb gust de maduixa, xocolata i vainilla) i recentment ha anunciat que atura totes les màquines per centrar-se a desenvolupar nous productes, més enllà dels batuts.

L'insecte estrella de Brecit és el *buffalo worm*, una larva criada a una granja d'Holanda a base de fruita, que és congelada, torrada i molta fins a ser farina. El procés és sostenible amb el planeta, no només perquè es necessita menys aigua, terreny i menjar per alimentar l'insecte, sinó perquè, a més, aquest no pateix dolor, ja que el seu sistema nerviós central no té receptors de sensibilitat.

Els formatges de Väcka

Seguint amb la recerca d'alternatives a la proteïna animal, destaca la *start-up* Väcka, que per innovar ha viatjat al passat i ha començat a produir formatges utilitzant els processos mil·lenaris de fermentació i afinat. Per a la producció dels formatges, Väcka només utilitza verdures, fruits secs ecològics, aigua filtrada i ferments. A més de botiga en línia, tenen la seva pròpia formatgeria i restaurant a l'icònic Nest City Lab, un laboratori de sostenibilitat urbana ubicat al Poblenou; té una puntuació de 4,5 a TripAdvisor.

Glovo

Encara que l'article està pensat en clau de futur –*start-ups* que revolucionaran la indústria alimentària–, Glovo ha de sortir en aquest top 10 perquè ja l'ha revolucionat. Ha professionalitzat i expandit el concepte del menjar a domicili, però a diferència de la resta de *start-ups* de la llista, arrossega una gran llosa i controvèrsia envers el règim laboral dels seus repartidors. En l'actualitat és present a 23 països i té una xarxa de 92.000 botigues i restaurants del món. Al març va tancar una ronda de finançament de 450 milions d'euros, la més gran de la història d'una *start-up* a Espanya.

Kibus

Kibus ha creat una màquina que revoluciona el menjar per a gossos. El dispositiu injecta aigua en menjar deshidratat i fa uns plats saludables semblants al risotto. L'electrodomèstic no ocupa gaire espai i està pensat per estar a la llar: la persona el pot programar a través d'una app i decidir la quantitat exacta que vol donar al gos en cada àpat i programar les hores. És una alternativa al pinso saludable i encara més còmoda. A finals del 2020, la *start-up* va tancar una ronda d'inversió de 350.000 euros per llançar el seu producte a França, Alemanya, el Regne Unit, els Estats Units, Austràlia i el Japó.

Els jardins valencians d'Optimus Garden

En el número 10 s'ha colat una *start-up* que no és catalana, però s'hi troba ben a prop: la valenciana Optimus Garden. La *start-up* ha creat jardins verticals fàcils de muntar a oficines, botigues i restaurants, promovent d'aquesta manera la proximitat d'aliments frescos i l'autosuficiència dels establiments. El sistema que utilitzen optimitza l'espai, ja que les plantes es conreen verticalment, i és capaç de cultivar fins a 150 plantes per metre quadrat. A més, combina una tecnologia de dipòsit i rec automàtic que atorga al jardí fins a dues setmanes d'autonomia, sense necessitar manteniment. Una altra gran facilitat que aporta Optimus Garden és que els horts es poden instal·lar, tant a l'exterior com a l'interior, en menys d'una hora.

ALEGRIA INTERIOR

Toni Juclà / sodecaminar@gmail.com

Canviar la perspectiva

L'altre dia caminant per la muntanya vaig copsar un regal inesperat. I no era pas que estigués gaire atén del que m'envoltava, sinó més aviat capficat i emprenyat amb els meus dos gossos, que s'havien despistat segurament seguint algun rastre. Així que n'havia perdut el control, provocant una situació inesperada, amb possibles conseqüències no volgudes ni molt menys acceptades. No podia permetre sentir-me culpable d'uns fets que no eren meus.

Parat en una esplanada que s'acabava amb un cingle, em mirava el camí d'on venia feia un instant i de sobte l'obsequi de la naturalesa. M'estava esperant, volia que la mirés, que hi posés la meva atenció, i així va començar la seva actuació. Era una cria d'àliga enfilada en unes branques caigudes a terra. Primer va cridar, després va començar a moure's, sortint de l'enramat i creuant el caminet, on jo havia passat i no l'havia vist ni

menys sentit. L'esforç de la jove àliga va tenir la resposta de la mare, un crit relativament a prop de tots dos, que potser avisava de la meua presència o segurament no sabia on es trobava la seva cria i per això la reclamava, tot i que la petita també es feia sentir. Va ser un, dos o fins i tot cinc minuts observant, immòbil, com desapareixia endinsant-se al bosc. Es van trobar? No ho sé, jo era sols un espectador d'un fet del tot natural que no em pertanyia.

Després de l'espectacle van aparèixer cansats els dos companys de camí. Satisfet del que havia vist, els vaig agrair que s'haguessin entretingut en altres coses, ja que si com sempre haguessin caminat al meu costat haurien trobat la cria abans que jo. Amb un resultat diferent del que havia pogut observar, cosa que també hauria set un fet ben natural, però aquest sí que em pertanyia.

Observa la igualtat simple de números romans de la imatge que acompanya aquest text, és certa?

A vegades només s'ha de canviar la perspectiva per trobar una solució, una raó de ser, una conseqüència o un resultat adequat de què s'espera. Observar sempre des del mateix punt de vista ens limita els aprenentatges diaris que un necessita per seguir. Quan no ens movem de la mateixa perspectiva deixem una mica de viure, com si ja no necessitèssim saber res més. Canviar d'una perspectiva central, la que és el centre d'atenció de tot el que li succeeix, i, per tant, sempre n'és una víctima o un beneficiari, per passar a una perspectiva àeria on observem el succés, que hi podem estar involucrats o no, des d'un punt global deixant de ser-ne el protagonista exclusiu. Com a éssers humans amb capacitats que van més enllà del cos deixem que cada estímul extern connecti amb una emoció, que cada sentit físic ens motivï a ser presents.

Gira la pàgina del diari de cap per avall, i torna a mirar la igualtat. Ara és certa?

Només hem de canviar la perspectiva per veure la veritat d'un altre.

I + XI = X

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 15-10-2021 al 21-10-2021

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Tot i que habitualment ets força autònom, no dubtis a demanar ajuda si la necessites, potser estàs sobrepasant les teves forces. Ets humà i necessites descansar.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Si estaves esperant un augment de sou o un millor lloc de treball, pots tenir bones notícies. Et preocupes una mica més per la salut i demanes algunes proves i diagnòstics.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Et plantejes la paternitat, però no et decideixes perquè l'economia no és del tot estable. Tot i això sents que potser ha arribat el moment de deixar la teva empremta al món.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Més optimisme. Deixes enrere una etapa i inicias, esperançat, un nou període. Hi ha una conversa pendent amb la parella o bé amb un familiar, que ja no es pot demorar més.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

A la feina pot haver-hi alguns moments tensos perquè teniu diferències d'opinió. Potser et tocarà pactar un terme mitjà per conservar la feina o perquè regni la tranquil·litat.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Si tens fills caldrà fer alguna compra per a ells, sigui roba o tecnologia. No ho miris com una pèrdua econòmica, possiblement serà necessari. Modifiques la dieta.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

A la feina segueixes practicant la prudència i esperes que sigui el moment de moure fitxa. Possible desacord amb la parella per una qüestió relacionada amb els fills.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Si tens exparella pot provocar-te tota mena d'emocions negatives amb les seves paraules. No entris en provocacions ni t'aferris al que et fa mal. Allibera't de la tristot.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Si no tens parella, t'enfoques a trobar-ne, però no vols cometre errors i ets més conscient del que vols. Una persona et mira amb bons ulls, però tu ni te n'has adonat.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Pots començar una relació sentimental basada sobretot en l'amistat. Deixa que les coses passin. Ja prendràs decisions. A la feina podrien atribuir-te més responsabilitat.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Compte amb les friccions amb la família política. Val més posar distància i no entrar en guerres. Possible retrobament d'allò més curiós amb una amistat de fa molts anys.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

L'aspecte Neptú/Plutó facilita aprofundir en el teu món emocional i entres en contacte amb què cal transformar. Pot sorgir una oportunitat laboral que ja no esperaves.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'Benedetta'

De Paul Verhoeven
Santa
entremaliadura

Després de passar per la secció oficial del Festival de Canes i per la secció Perles del Festival de Sant Sebastià arriba a les nostres cartelleres *Benedetta*, de Paul Verhoeven. La darrera cinta del cineasta holandès arriba precedida per l'escàndol i l'atreviment que ha aixecat aquest melodrama lèsbic d'època, ambientat en un monestir a Pèscia, a la Itàlia del segle XVII, però que no passa d'entremaliadura monàstica picant.

Inspirada en un cas real recreat literàriament per Judith C. Brown a *Sœur Benedetta, entre sainte et lesbienne*, Verhoeven ens mostra en el seu pròleg com Benedetta, una nena pietosa amb propietats estranyes, entra en un convent italià. Però la història pròpiament dita arranxa quan la novícia Benedetta (Virginie Efira) veu trasbalsada la seva vida religiosa per l'arribada d'una jove pastora que busca refugi al convent, Bartolomea (Daphné Patakia). Bartolomea desvetlla la lascívia sexual de Benedetta mentre la protagonista es dedica a fantasiejar amb Crist en un amor diví ple de carnalitat.

A *Benedetta* tenim Charlotte Rampling fent de mare superiora sor Felicità, finalment

defenestrada per una cobdiciosa Benedetta amb debilitat pel martiri. En el terç final apareix Lambert Wilson com a nunci papal que és destinat al convent italià per esbrinar la veritat o el frau dels estigmes de Benedetta i castigar les seves possibles relacions pecaminoses just en el moment que la pesta negra arriba a les portes de la ciutat.

El convent es converteix en l'epicentre d'un putiferi fet de fantasies i visions místiques delirants, de tortura i estigmes, de plaer i desig, ingredients que conformen l'univers més fetitxista de Verhoeven. Un cineasta que no està per romanços i que no s'ha cansat mai de reivindicar un cinema de la incorrecció, fet sense prejudicis de cap mena.

Una pel·lícula que s'està enlairant als altars de la gosadia i la transgressió, però que no passa d'apetitosa broma monàstica i a la qual li escauria una mica d'autoconsciència paròdica perquè acabés de funcionar millor, ja que alguns moments són ridículs. Una santa beneiteria de violència i sexe que no pot fer oblidar, per exemple, la visceral immundícia pestífera d'un altre film medieval de Verhoeven, *Los señores del acero* (1985).

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

MARC SANVE

Osonament i Arnau Tordera, amb el muntatge 'Jo bé, i tu?'

Osonament i Arnau Tordera. Teatre Cirvianum de Torelló. Divendres, 15 d'octubre, 20h.

El Teatre Cirvianum de Torelló acollirà una representació de l'obra *Jo bé, i tu?*, una producció del músic i compositor osonenc Arnau Tordera, protagonitzat per persones i professionals dels serveis de salut mental d'Osonament i inspirat en la novel·la de ciència-ficció *Un món feliç* (1932), d'Aldous Huxley. L'obra es va estrenar a Vic el novembre de 2019.

JULIAN VAZQUEZ

Joan Garriga, a Lliçà d'Amunt

'El ball i el plany'. Joan Garriga i el Mariatxi Galàctic. Ateneu l'Aliança, Lliçà d'Amunt. Dissabte, 16 d'octubre, 22.00h.

Joan Garriga porta ara el seu últim àlbum, al costat de la seva nova formació, a l'Ateneu l'Aliança, en un viatge apassionant per tots els mons que caben al seu acordió.

CINECLUB

CINECLUB VIC
19 d'octubre de 2021
20h
Festival Protesta

'Barrio'

Espanya, 1998.

Dir.: Fernando León de Aranoa.

Tres amics a mig camí entre la infància i la vida adulta viuen en un d'aquests barris situats al sud de les grans ciutats, on no arriba el metro ni els diners: fosc, depriment i ple de grans blocs d'habitatges socials. Sense cap altre pla alternatiu, passen la major part del temps al carrer.

CINECLUB ARIC
22 d'octubre de 2021
21.30h - 23.00h
Cinema Comtal Ripoll

'Annette'

França, 2021. Dir.: Leos Carax.

Musical, drama. Henry és un monologuista còmic d'humor incisiu. Ann, una cantant de renom internacional. Junts formen una parella feliç envoltada de glamur i esdevenen el centre de totes les mirades. El naixement de la seva filla primogènita, Annette, una nena misteriosa amb un destí excepcional, els canviarà la vida.

ALTER CINEMA
21 d'octubre de 2021
20.30h
Cinema el Casal de Torelló

'Les dues nits d'ahir'

Catalunya, març 2021.

Dir.: Pau Cruanyes, Gerard Vidal Barrena.

Una nit d'estiu, l'Èric roba les cendres del Pol, el seu amic recentment mort. Aquella mateixa nit, l'Èric i els seus dos millors amics emprenen un viatge en cotxe per llançar les cendres. L'escapada, però, acaba convertint-se en una bombolla que els separa de la realitat i els allunya del retorn a casa i del seu objectiu inicial.

CINEMES

DOS COL-LEGUES I LA GRAN BÈSTIA

Noruega 2020. Dir. Gunhild Enger i Rune Spaans. **Animació.** La vida al túnel va bé per a Knudsen i Ludvigsen. Allà tenen una vida plena de cançons, torrades amb melmelada i bromes. Però un dia arriba allà una conductora de tren, amb una carta de desallotjament: els túnels són per a trens, no per a persones, i tots han de sortir d'allà immediatament. No obstant això, Knudsen i Ludvigsen tenen una idea: l'avi del primer segurament pot salvar-los. El llegendari pirata Capità Knudsen té una cama de fusta i una temuda reputació, però on és? Els dos col·legues s'embarcaran en una aventura salvatge per trobar el mariner i salvar casa seva al túnel.

EL BUEN PATRÓN

Espanya 2021. Dir. Fernando León de Aranoa. Amb Javier Bardem, Manolo

Soli i Almudena Amor. **Comèdia.** Blanco, un carismàtic propietari d'una empresa que fabrica balances industrials en una ciutat espanyola de províncies, espera la imminent visita d'una comissió que decidirà el seu destí i l'obtenció d'un premi local a l'Excel·lència Empresarial: tot ha d'estar perfecte per a la visita. Però tot sembla conspirar contra ell. Treballant contra rellotge, Blanco intenta resoldre els problemes dels seus empleats, creuant per a això totes les línies imaginables, donant lloc a una inesperada i explosiva successió d'esdeveniments d'imprevisibles conseqüències.

LA FAMILIA ADDAMS 2: LA GRAN ESCAPADA

EUA 2021. Dir. Greg Tiernan i Conrad Vernon. **Animació.** Morticia i Gomez estan angoixats perquè els seus fills estan creixent, se salten els sopars familiars i totalment consumits pel *temps dels críts*. Per recuperar el seu vincle, decideixen posar Dimecres, Pugsley, l'oncle Fester i la resta de l'equip a la seva caravana embuixada i sortir a la carretera per a unes últimes i miserables vacances familiars. La seva aventura pels Estats Units els treu del seu hàbitat i els porta a divertides trobades amb el seu icònic cosí, It, així com amb molts personatges nous i excèntrics. Seqüela de la pel·lícula animada de 2019 *La família Addams*.

LAS LEYES DE LA FRONTERA

Espanya 2021. Dir. Daniel Monzón. Amb Marcos Ruiz, Begoña Vargas i Chechu Salgado. **Drama.** Estiu de 1978. Ignacio Cañas és un estudiant de 17 anys introvertit i una mica inadaptat que viu a Girona. En conèixer Zarco i Tere, dos joves delinqüents del barri *xino* de la ciutat, es veu immers en una carrera imparabile de furtis, robatoris i atracaments. És la història en la qual Nacho es fa gran, i travessa la línia que hi ha entre el bé i el mal, entre la justícia i la injustícia... Adaptació de la novel·la homònima de Javier Cercas.

MADRES PARALELAS

Espanya 2021. Dir. Pedrp Almodóvar. Amb Penélope Cruz i Milena Smit. **Drama.** Dues dones coincideixen en una habitació d'hospital on donaran a llum. Ambdues són solteres i s'han quedat embarassades per accident. Janis, de mitjana edat, no se'n penedeix i està exultant. L'altra, Ana, una adolescent, està espantada, penedida i traumatitzada. Janis intenta animar-la mentre passegen pels passadissos de l'hospital. Les poques paraules que intercanviïn crearan un vincle molt estret entre elles, que per casualitat es desenvolupa i es complica, i canvia les seves vides de manera decisiva.

MAIXABEL

Espanya 2021. Dir. Icíar Bollain. Amb Blanca Portillo i Luis Tosar. **Drama.** Maixabel Lassa perd l'any 2000 el seu marit, Juan María Jaúregui, assassinat per ETA. Onze anys més tard, rep una petició insòlita: un dels assassins ha demanat entrevistar-se amb ella a la presó de Nanclares de la Oca, a Àlaba, en la qual compleix condemna després d'haver trencat els seus llaços amb la banda terrorista. Malgrat els dubtes i l'immens dolor, Maixabel Lassa accedeix a trobar-se amb les persones que van posar fi sang freda a la vida de qui havia estat el seu company des dels 16 anys.

MEDITERRÁNEO

Espanya 2021. Dir. Marcel Barrena. Amb Dani Rovira, Eduard Fernández i Anna Castillo. **Drama.** Tardor 2015. Dos socorristes viatgen fins a Lesbos, Grècia, impactats per la fotografia d'un nen ofegat a les aigües del Mediterrani. En arribar descobreixen una realitat colpidora: milers de persones arriben a la seva vida cada dia creuant el mar en precàries embarcacions i fugint de conflictes armats. No obstant això, ningú exerceix feines de rescat. Al costat d'altres membres de l'equip, lluitaran per complir un objectiu i donar suport a persones que el necessiten. Per a tots ells aquest viatge inicial suposarà una odissea que canviarà per sempre les seves vides.

SIN TIEMPO PARA MORIR

Regne Unit 2021. Dir. Cary Joji Fukunaga. Amb Daniel Craig, Rami Malek i Naomie Harris. **Acció.** Bond ha deixat el servei secret i està gaudint d'una vida tranquil·la a Jamaica. Però la calma no durarà gaire temps. El seu amic de la CIA Felix Leiter apareix per demanar-li ajuda. La missió de rescatar un científic segrestat resulta ser molt més arriscada del que s'esperava, i porta Bond darrere la pista d'un misteriós dolent armat amb una nova i perillosa tecnologia.

TOKIO SHAKING

França 2021. Dir. Olivier Peyon. Amb Karin Viard i Stéphane Bak. **Drama.** 11 de març de 2011. El major terratrèmol que ha experimentat Tòquio desencadena el desastre de Fukushima. Alexandra acaba d'arribar al país precedent de França per treballar en un banc i ha d'afrontar aquesta crisi nuclear.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	¿Quién es quién?	-	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	-
RIBES DE FRESE		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Les dues nits d'ahir	-	19.00	-	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Maixabel	-	20.30	19.45	21.15
	Las leyes de la frontera	-	-	17.00	-
TORELLÓ		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
El Casal	Les dues nits d'ahir	-	-	-	20.30
VIC		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts
L'Atlàntida	Fritzi. Un conte revolucionari	-	-	17.00 (Cineclub Xic)	-
	Barrio (VOSC)	-	-	-	20.00 (Cineclub Vic Festival Protesta)
VIC		Divendres	Dissabte	Diumenge	De dilluns a dijous
Sucre	Venom 2: Habrá matanza (3D)	17.45	15.45 i 17.45	15.45 i 17.45	17.50
	Venom 2: Habrá matanza	18.05, 20.45 i 22.55	11.35, 13.55, 16.15, 18.05, 20.45 i 22.55	11.35, 12.00, 16.15, 18.05, 20.45 i 22.55	18.10, 20.00 i 21.50
	Venom 2: Habrá matanza (VOSE)	22.30	22.30	22.30	22.00

El buen patrón	18.30, 20.35 i 22.35	15.40, 18.30, 20.35 i 22.35	15.40, 18.30, 20.35 i 22.35	18.00, 19.45 i 21.45
Tokio Shaking (cat.)	20.05	20.05	20.05	20.00
Dos col·legues i la gran bèstia	18.25	13.45, 16.10 i 18.25	11.45, 16.10 i 18.25	17.45
Madres paralelas	17.50 i 22.25	17.50 i 22.25	17.50 i 22.25	19.25
Las leyes de la frontera	22.00	22.00	22.00	22.00
La familia Addams 2: la gran (...)	17.50 i 19.35	11.30, 15.45, 17.20 i 19.10	11.30, 15.45, 17.20 i 19.10	17.50 i 19.35
Titane	20.05	20.05	20.05	19.55
Sin tiempo para morir	17.35, 19.55 i 22.00	15.25, 17.35, 19.55 i 22.00	11.25, 15.25, 17.35, 19.55 i 21.15	18.40 i 21.20
Mediterráneo	20.15	20.15	20.15	17.50
No respire 2	22.50	22.50	22.50	21.55
Maixabel	17.55	17.55	17.55	17.45
Dune	19.35 i 22.10	19.35 i 22.10	11.20, 15.40, 19.35 i 22.10	20.15 i 21.40
La Patrulla Canina: la película	-	15.40	11.50 i 15.40	-
A todo tren: destino Asturias	-	-	11.40	-

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
Esbarjo	Las consecuencias	20.00	20.00	19.00	-
	Els Olchis	-	-	17.00	-
	Les dues nits d'ahir	-	-	-	20.00 (Cicle Gaudí)

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Dos col·legues i la gran bèstia	-	16.00	12.00	-
	Madres paralelas	18.00	22.30	16.00	18.00 i 22.00
	Maixabel	22.00	17.30	20.45	16.00 i 20.00
	Dirty Dancing	20.00 (VOSE)	20.00	18.00	-

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimarts	Dijous
Edison	Madres paralelas	19.00 i 21.30	18.00 i 20.30	16.45 i 19.15	19.00	-	-
	Les dues nits d'ahir	-	-	-	-	19.00 (C. Gaudí)	-
	Tosca (òpera)	-	-	-	-	-	19.00

GRANOLLERS		De divendres a dijous
Ocine	Venom 2: Habrá matanza	17.30, 19.30 i 21.30
	La familia Addams 2 (...) (Atmos)	16.00
	Sin tiempo para morir (Atmos)	17.45 i 20.45
	Venom 2: Habrá matanza (Atmos)	16.30, 18.30, 20.30 (dj. VOSE) i 22.30
	La familia Addams 2: la gran (...)	17.00 / 19.30 / 18.30 i 20.15
	Sin tiempo para morir	18.45 i 21.45 / 16.45 i 19.45 / 18.20
	Mediterráneo	17.20
	Shang-Chi y la leyenda de (...)	21.15 / 16.00
	La Patrulla Canina: la película	16.30
	El buen patrón	16.00, 18.10, 20.20 i 22.30
	Dune	16.00, 19.00 i 22.00
	Cry Macho	22.30
	Madres paralelas	22.00 / 18.00 i 20.15
	Free Guy	16.10
	Maixabel	21.30 / 17.45
	A todo tren: destino Asturias	16.00
	Las leyes de la frontera	20.00 i 22.30
	El bebé jefazo: negocios de familia	16.00
	Titane	22.30

SANT CELONI		Divendres i dimecres	Dissabte i diumenge
Ocine	Sin tiempo para morir	19.15 i 21.45	18.40, 19.15 i 21.40
	El buen patrón	18.00, 19.45 i 22.15	17.45, 19.45 i 22.15
	La familia Addams 2: la gran (...)	18.00 i 20.00	16.00, 17.15 i 18.00
	Dune	22.00	22.00
	Venom 2: Habrá matanza	18.30, 20.30 i 22.30	16.30, 18.30, 20.30 i 22.30
	Madres paralelas	17.45 i 20.15	16.10 i 20.10
	Las leyes de la frontera	22.30	22.30
	La Patrulla Canina: la película	-	16.00

